rovy poznámky, jednak bohatý a pečlivý výběr judikatury z oboru alimentačního práva vůbec. Rámec komentáře přesahují četné autorovy poznámky, pokud v nich zaujímá polemické stanovisko k odchylným názorům, projeveným v literatuře. Při veliké bohatosti látky i zaujatých hledisek lze hájiti v některých podrobnostech jiné mínění (tak na př. při vyloučení závazků z náhrady škody z okruhu § 1). Na těchto kontroversích má ovšem v neposlední řadě vinu příliš široké a při tom plynulé znění zákona. Právě proto dlužno zejména pro praxi vřele doporučiti komentář, který uvádí a konfrontuje odchylné názory různých autorů. Zvláště pak jest vítati, že autor v dodatku uvádí též alimentační zákony významných států cizích (Rakousko, Francie, Německo). Tuto praxi lze doporučiti také při vydávání jiných zákonů nové doby, neboť umožňuje tomu, kdo se zajímá o legislativně politické otázky, srovnání našich zákonů se zákony jiných států. hb

Antonín Hobza: Dokumenty ke studiu mezinárodního práva. Praha, 1931, 517 stran, in -8, cena Kč 120, ve »Všehrdu« členům Kč 95. — Hobzovu soustavnou sbírku nejdůležitějších pramenů positivního práva mezinárodního v českém překladě vítáme s obzvláštním potěšením. Nejen proto, že se jí alespoň poněkud přibližujeme ke standardu velkých národů, které již dávno podobná díla mají, nýbrž i z ryze praktických důvodů: našim čtenářům, zejména studentům, se tu konečně přináší pevný podklad pro první orientaci po dosavadním positivním mezinárodním právu.

»Mezinárodní právo je dnes positivně právní disciplinou. Není právem mezinárodním, co není obsaženo v mezinárodních smlouvách (právotvorných), nebo v mezinárodních obyčejích . . . Beze znalosti zákonných textů nelze dnes rozuměti ani právu mezinárodnímu,« praví vydavatel v úvodu (str. 3). Dokumenty jsou skutečně projevem positivismu vydavatele, za jehož působení na právnické fakultě Karlovy university z mezinárodního práva, »z discipliny historickoprávní s filosofickým nádechem, stala se disciplina veřejnoprávní a právnědogmatická . . .« (str. 3). Diskusi o užitečnosti neúředního překladu autentických dokladů vylučuje vydavatel již v úvodu upozorněním, že sbírku vydává svým studentům a širší veřejnosti.

Co se týče obsahu díla, soustavné rozdělení na smlouvy o mírovém a o válečném právu mezinárodním jest de rigueur. Výběr jest velmi šťastný. Zahrnuje všechny hlavní nové smlouvy mezinárodního práva a poskytuje výborný přehled se zvláštním zřetelem k Československé republice.

Prvá část (mírové mezinárodní právo) obsahuje prameny k organisaci mezinárodního společenství, ke kodifikaci mezinárodního práva, k úpravě pokojného řešení mezinárodních sporů, k ochraně menšin a zejména mezinárodní akty, týkající se Československé republiky (I. akty o uznání československého státu, II. některá ustanovení mírových smluv významná pro Československo, III. smlouvy o příspěvku na výdaje osvobození, IV. malá smlouva saint-germainská z r. 1919, V. rozhodnutí konference velvyslanců o rozdělení Těšínska, Oravy a Spiše z r. 1920, VI. smlouva brněnská z r. 1920, VII. Barcelonská deklarace o právu vlajky států, které nemají mořského pobřeží, z r. 1921, VIII. Malá Dohoda z l. 1920—1930, IX. spojenecká a přátelská smlouva mezi Francií a Československem z r. 1924, X. smírčí a rozhodčí smlouva mezi Polskem a Československem z r. 1925). Do druhé části pojal vydavatel normy všeobecné, normy o válečném pozemním právu a o válečném právu námořním.

Technika sbírky je taková, že vydavatel doprovází jednotlivé dokumenty poznámkami, a to jednak čistě deskriptivními o vzniku, o působnosti, kolik států přistoupilo, kde se musí hledati autentický text a j., jednak autoritativně hodnotícími jejich význam. Pečlivě jest vždy vyznačeno, zda byla smlouva ratifikována. Již vnější úpravou (drobným tiskem) jsou odlišeny akty, jež zůstaly jen pouhým nezávazným projevem, od platných smluv. Stanislav Vaněček.